

Kırık Aynalar Gibi

– MESUT ÇİFTÇİ · 08 Nisan 2025

Bir sabah daha,
Ölümden çalmışım sanki,
Bir hırsız benmişim gibi.

Uyandın yine,
Yaşıyorsun,
Hayattasın;
Duvardaki saat gibi,
Yorulmuş bir kalbin tik takları gibi
Aynı vaktin etrafında dönüyor ömrün,
Çayında yine çocukluğunun buruk tadı
Ve sigaranda kimsesizliğin ıssızlığı yanıyor hâlâ.

Burası eski bir apartman dairesi,
Dış kapısı gıcırdar hatıralar gibi,
İçeride, ben ev hapsindeyim sanki
Sol yanından eksilmiş bir adamın silueti.

Perdelerden süzülen güneş hastalıklı,

Geçmişin hayaletleri gibi geziniyor odada.
Her kitapta yarım kalmış cümleler var,
Her şiiirde suskun
Ve bir o kadar çığlık çığlığa geçmiş.

Saksıdaki iek bile bana benziyor;
Toprağı az, suyu eksik, kökü kırık.
Ama yine de inatla yeşermeye alışıyor,
Daha da dođrusu hayatta kalmaya.
Bazen saksıdaki iekle benzeşiyorum;
Kırık, solgun ama hala hayatta.

Hangi aynaya
Ve hangi akse baksam
ocukluđumla göz göze geliyoruz;
Yetim ve ksz bakışlarda
Kskn, rkek, anlatamadığı
Ve belki de anlayamadığı kelimeler,
Sözcükler, cümleler.
Kendi yüzümü tanıyamıyorum artık,
Benim mi bu atık kaşlar?
Geçmişim,
İstila ediyor tüm zamanları.

Çünkü bazı zamanlar,
Ađır
Ve çok ađır,
Kara delik gibi,
Kulaklar ise hep sađır!
Bağırabildiğin kadar bağır;
Gün içinde dosyalar taşır,
Hesaplar yapar,
Mahsusuktan yaşar
Ama geceler,
Ayyuka çıkar tüm pişmanlıklar!

Ve gün dođduđunda
Bazı adamlar
Sabah otobüsünde uyuklar

Ruhları çekilmiş sanki,
Bambaşka bir evrende yaşamaktalar.
Onlardan birisi de benim,
Kırık aynalar gibi yaşamaktayım hayatı
Ve her parçam başka bir geçmişe bakar.